

Bosna i Hercegovina  
Federacija Bosne i Hercegovine  
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI

Broj: 32 0 Ps 422552 24 Pž

Tuzla, 14.02.2025. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Asje Razić, kao predsjednika vijeća, Mihaele Jovanović i Ivane Mott-Bašić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja La Campanela d.o.o. Živinice, Bašigovci b.b. Živinice, kojeg zastupa punomoćnik Gordan Isabegović, advokat iz Tuzle, protiv tuženog Grad Živinice, Ul. Alije Izetbegovića br. 28 Živinice, kojeg zastupa Gradsko pravobranilaštvo grada Živinice, radi naknade štete, vrijednost spora 299.604,62 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 Ps 422552 22 Ps od 26.07.2024.godine, u sjednici vijeća održanoj dana 14.02.2025. godine, donio je sljedeću

## **P R E S U D U**

Žalba se odbija i prvostepena presuda potvrđuje.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka.

## **O b r a z l o ž e n j e**

Stavom prvim izreke prvostepene presude Općinskog suda u Tuzli, broj i datum gornji, odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

“OBAVEZUJE SE tuženi da tužitelju, na ime naknade za izvedene građevinske, mašinske i elektro radove na nekretnini koja je po novom premjeru označena kao k.č. br. 331/1, zv. „...“, kuća i zgrada u površini 775 m<sup>2</sup> i dvorište u površini od 17148m<sup>2</sup>, upisana u PL broj 707, k.o. ..., odnosno po starom premjeru kao k.č. broj 179/7, zv. „...“ u površini od 4093m<sup>2</sup> i k.č.br.179/12, zv. „...“ u površini od 4455m<sup>2</sup>, upisane u ZK ul.br. 43., k.o. ..., te kao k.č.br. 179/10, zv. „...“ u površini od 4680m<sup>2</sup> i k.č.br. 179/11 zv. „...“ u površini od 4695m<sup>2</sup>, upisane u ZK ul. br. 58. k.o. ..., isplati ukupan novčani iznos od 342.858,43KM, od čega za izvedene građevinske radove iznos od 287.751,65KM, za izvede mašinske radove iznos od 53.721,78KM, te za izvedene elektroradove i elektroopremu iznos od 1.385,00KM, sve zajedno sa zakonskom zateznom kamatom računajući od 07.04.2022. kao dana podnošenja tužbe, pa do dana isplate, kao i da tužitelju nadoknadi troškove ovog parničnog postupka, a sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude”.

Stavom drugim izreke, obavezan je tužitelj da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 5.193,00 KM u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Stavom trećim izreke prvostepene presude, sa ostatkom potraživanja na ime troškova parničnog postupka preko dosuđenog iznosa, zahtjev tuženog je odbijen kao neosnovan.

Blagovremeno izjavljenom žalbom prvostepenu presudu pobija tužitelj iz svih razloga propisanih čl. 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku<sup>1</sup>( u daljem tekstu: ZPP), sa prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda preinači i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti usvoji, a tuženi obaveže na naknadu troškova prvostepenog parničnog postupka prema troškovniku koji je opredjeljen na

---

<sup>1</sup> „Sl. novine F BiH“, br.53/03, 73/03, 19/06 i 98/15

ročištu za glavnu raspravu, te je ujedno potraživao i troškove žalbenog postupka u iznosu od 1.384,00 KM, na ime sastava žalbe, ili da se žalba usvoji, pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Odgovorom na žalbu predloženo je da se žalba odbije i prvostepena presuda potvrdi.

Ispitujući prvostepenu presudu u granicama razloga iznesenih u žalbi i razloga predviđenih odredbom člana 221. ZPP, ovaj sud je našao da žalba nije osnovana, iz sljedećih razloga:

Predmet spora je zahtjev tužitelja da se obaveže tuženi da mu naknadi materijalnu štetu koja se ogleda u vrijednosti investicionog ulaganja za izgradnju fabrike za proizvodnju sokova i poslovno-proizvodnog pogona za promet i proizvodnju namještaja i drugih proizvoda od drveta, na zemljištu koje je faktički u njegovu korist eksproprisano rješenjima tuženog (kč.br.331/1 i 372/2, označene po novom premjeru), u iznosu od 342.858,43 KM, odnosno da mu se navedeni iznos vrati na ime stečenog bez osnova, zajedno sa kamatnim zahtjevom, a sve prema konačno opredjeljenom tužbenom zahtjevu.

Iz stanja spisa i obrazloženja prvostepene odluke u bitnom proizilazi:

- da je tuženi dana 19.05.1998.godine donio rješenje br.05/2-473-14/98 kojim je utvrđeno da je od opšteg interesa izgradnja fabrike za proizvodnju sokova i poslovno-proizvodnog pogona za promet i proizvodnju namještaja i drugih proizvoda od drveta, na društveno-državnom zemljištu korisnika RMU „Đurđevik“, označenom kao kč.br.331 (st.p.179/1), zv. „...“ i zgrada, dvorište u površini od 14.350 m<sup>2</sup>, upisano u pl.br.201 KO ..., i da se u tu svrhu može izvršiti eksproprijacija pomenute nekretnine sa prenosom prava raspolaganja u korist tuženog,
- da su rješenjem tuženog br.05/2-473-14/98-2 od 27.08.1998.godine potpuno eksproprisano uz naknadu posjednika i stvarnog korisnika RMU „Đurđevik“ nekretnine označene kao: kč.br.331/1 (s.p.179/7) zv. „...“, n.pl.zgrada u površini od 775m<sup>2</sup> i dvorište u površini od 17.148 m<sup>2</sup>, upisana u pl.br.201 i zk.ul.br.164 KO ..., i kč.br.327/2 (s.p.260/11) zv. „...“, dvorište u površini od 4035 m<sup>2</sup>, upisana u pl.br.201 i zk.ul.br.444 KO ..., te su navedene nekretnine stavljene na raspolaganje tuženom,
- da je istim rješenjem utvrđeno da je naknada za eksproprisane nekretnine utvrđena zaključenim ugovorom od 18.05.1998.godine između tuženog i „Rudnici uglja-Tuzla“ doo Tuzla (stav II rješenja), i da se prenose tj. ustupaju nekretnine uz naknadu u korist tužitelja, sa pravom korištenja,
- da je dopunskom rješenjem tuženog br.05/2-473-14/98-2 od 05.10.1998.godine izvršena ispravka gore navedenog rješenja od 27.08.1998.godine, koje je u međuvremenu postalo pravosnažno, i to u stavu III izreke, tako što umjesto dotadašnjeg teksta stoji:“ da se prenose-ustupaju predmetne nekretnine, uz naknadu, u vlasništvo tužitelja, te da se slijedom navedenog ima u B listu zk.ul.br.164 i 444 KO ..., izvršiti otpis društvene svojine na navedenom zemljištu, a zatim isto upisati u korist tužitelja sa dijelom 1/1“,
- da je dana 23.09.1998.godine sačinjen Zapisnik br.01/1-012-439-1/98 od 23.09.1998.godine, između predstavnika „Rudnika uglja-Tuzla“, tuženog i tužitelja o primopredaji nekretnina, te je uviđajem na licu mjesta, istog dana, utvrđeno da na eksproprisanom zemljištu postoji: 1 upravna zgrada, 1 hala, 1 portirnica, 1 kompresorska stanica, 1 trafo stanica, 1 magacin, 1 hidrofor, postorjenja:1 kiosk (stara portirnica), 1 podzemni rezervoar za gorivo, te betonske površine i tri kanala za remont, a čiju primopredaju je tužitelj prihvatio kao i primopredaju zemljišta površine koje se trebalo naknadno utvrditi uz pomoć vještaka geometra. Istog dana je izvršeno i uvođenje tužitelja u posjed nekretnina,
- da se Službi za geodetske i imovinsko pravne poslove Općine Živinice podneskom br.09760/04 od 10.03.2004.godine obratilo, tada Općinsko pravobranilaštvo Živinice, sa zahtjevom za poništenje rješenja ove službe br.05/2-473-14/98-2 od 27.08.1998.godine i dopunskog rješenja

- pod istim brojem od 05.10.1998.godine, radi deeksprijacije i razloga što zemljište nije privedeno namjeni, i da je po navedenom zahtjevu nadležna služba donijela rješenje br.06/2-31-376/04 od 08.12.2004.godine kojim je oglašila ništavim navedena rješenja, ali da je Federalna uprava za geodetske i imovinsko pravne poslove Sarajevo (u daljem tekstu:FU), po žalbi La Campanela, svojim rješenjem br.05-31-2-31/05 od 05.09.2006.godine poništila osporeno rješenje i predmet vratila na ponovni postupak i odlučivanje,
- da je u ponovnom postupku općinska služba donijela novo rješenje br.06/2-30-4280/06 od 08.01.2007.godine kojim je ponovno oglašila ništavim rješenja o eksproprijaciji, nakon čega je FU, po osnovu žalbe La Campanela, svojim rješenjem br.05-31-2-135/07 od 08.01.2008.godine poništila osporeno rješenje i predmet vratila na ponovni postupak i odlučivanje,
  - da je u ponovnom postupku Služba za geodetske i imovinsko pravne poslove rješenjem br.06/2-31-376/04 od 02.09.2008.godine odbila kao neosnovan zahtjev Općinskog pravobranilaštva Živinice, a protiv kojeg rješenja je isti izjavio žalbu FU, koja je pak svojim rješenjem br.05-31-2-1595/08 od 05.02.2008.godine odbila žalbu i potvrdila rješenje prvostepenog organa uprave,
  - da je protiv rješenja FU od 05.02.2008.godine Općinsko pravobranilaštvo pokrenulo upravni spor podnošenjem tužbe nadležnom Kantonalnom sudu u Tuzli, te da je u ovom postupku donijeta presuda br.03 0 U 001392 09 U od 10.11.2010.godine kojim je poništeno rješenje FU kao i rješenje Službe za geodetske i imovinsko pravne poslove, te je predmet vraćen na ponovno odlučivanje. U obrazloženju sudske odluke stoji da se u konkretnoj pravnoj stvari povodom eksproprijacije nije moglo rješavati u upravnom postupku, i da su osporena rješenja ništava budući da se potpuna eksproprijacija nekretnina, prema tada važećim odredbama materijalnog prava (Zakona o eksproprijaciji) mogla izvršiti samo na nekretninama u privatnom vlasništvu, dok se na nekretninama u društvenoj (tj. državnoj) svojini moglo vršiti samo oduzimanje, ograničenje i prijenos određenih prava, a u konkretnom slučaju da je izvršena potpuna eksproprijacija na nekretninama u društvenoj (sada državnoj) svojini u korist privatnog lica,
  - da je u ponovnom postupku organ tužene tj. nadležna služba donijela rješenje br.06/2-31-376/04 od 06.04.2021.godine, kojim rješenjem su oglašeni ništavim rješenje o eksproprijaciji i dopunsko rješenje iz 1998.godine (stav I izreke rješenja), da su slijedom toga poništene sve pravne posljedice koje su proizvela navedena rješenja, pa je naloženo da se izvrši upis u zemljišne knjige i katastar kakav je postojao prije donošenja poništenih rješenja ( u vlasničkom „B“ listu za kč.260/11 bila je upisana društvena svojina, dok je u „C“ teretnom listu bilo upisano pravo korištenja na ime Rudnika mrkog uglja Đurđevik, OOUR P.K. Višća sa dijelom 1/1, dok se za kč.br.197/7 upis vodio na ime Opštenarodne imovine sa dijelom 1/1, kao i kč.br.179/12, 179/10 i 179/11),
  - da je gore navedeno rješenje potvrđeno rješenjem FU br.07-27-2-1419/21 od 26.05.2022.godine,
  - da do okončanja postupka pred prvostepenim sudom u ovoj pravnoj stvari nije izvršeno brisanje tužiteljevog vlasništva i posjeda iz zemljišno-knjižne i katastarske evidencije,
  - da je tužitelj i dalje u posjedu predmetnih nekretnina,
  - da je na predmetnim nekretninama zasnovano založno pravo (hipoteka) tokom 2005. i 2007.godine, radi obezbjeđenja potraživanja založnog povjerioca Hypo Alpe-Adria Banke prema tužitelju kao hipotekarnom dužniku,
  - da je u postupku vještačenja iz geodetske struke utvrđeno da su objekti u koje je tužitelj ulagao kao i objekti koje je samostalno izgradio smješteni na parceli kč.br.331/1, dok na parceli kč.br.327/2 nema objekata, te da pored od ranije uplanjenih objekata na terenu postoje i objekti koji su dograđivani,

- da je dopunskim nalazom i mišljenjem vještaka građevinske struke od 01.02.2014.godine utvrđeno stanje objekata koje je bilo zatečeno u momentu primopredaje parcele kč.br.331/1 u odnosu na stanje izgrađenih i dograđenih objekata na dan uviđaja koji je proveden od strane prvostepenog suda, da je za svaki objekat utvrđena godina gradnje tj. nadogradnje ili njegove sanacije, te je izračunata vrijednost izgrađenih, dograđenih i saniranih objekata od strane tužitelja (a sve prema kazivanju tužitelja), a kako je to pobliže navedeno dopunskim nalazom i mišljenjem vještaka Pištovljević Jakuba. Vrijednost radova koje je tužitelj preduzeo na ime ulaganja u predmetne objekte i infrastrukturu utvrđena je u iznosu od 287.751,65 KM, a uz amortizaciju koja je računata od 1999.godine, kao najnepovoljnija varijanta za tužitelja, vrijednost navedenih ulaganja iznosi 275.458,13 KM. Pored toga, utvrđeno je i to da su svi radovi koji su, prema kazivanju tužitelja, preduzeti u izgradnji, dogradnji ili saniranju postojećih objekata izvršeni poslije 2004.godine, a pojedinačno u godinama kako je dopunskim nalazom navedeno. U prilog ovog nalaza, sačinjena je i legenda sa pojedinačno navedenim objektima koji su postojali u momentu primopredaje 1998.godine, te objekti koji su dograđeni od strane tužitelja,
- da je temeljem vještačenja iz mašinske oblasti, nalazom vještaka Muhamedbegović Nuridina od 03.01.2024.godine, kao i njegovom dopunom od 25.03.2024.godine, utvrđena preostala vrijednost opreme i izvedene mašinske konstrukcije koju je tužitelj uložio u predmetne nekretnine i da ista iznosi 53.721,78 KM (po osnovu očitavanja podataka sa elektrokomandnog ormara na kotlu), tj. 47.659,59 KM ( po osnovu vrijednosti mašinske opreme na osnovu očitavanja podataka sa elektrokomandnog ormara na kolu, a uzimajući u obzir da je oprema instalirana 1999.godine), a za opremu koja je pojedinačno sadržinom osnovnog nalaza ovog vještaka prikazana i obrazložena,
- da je temeljem nalaza vještaka elektro struke od 16.04.2024.godine data specifikacija elektroopreme i elektroradova na elektroenergetskim postrojenjima, električnim uređajima i instalacijama na predmetnim nekretninama, te je utvrđeno da je za istu istekao njen amortizacioni vijek, ali da stvarna vrijednosti iznosi 32.432,50 KM, te da je imenovani vještak na raspravnom zapisniku od 23.05.2024.godine dodatno pojasnio nalaz, na način da je posebno izdvojio elektro opremu koja je konstatovana u zapisniku o uvođenju u posjed i primopredaji iz 1998.godine, te činjenicu da zapisnik o primopredaji ne sadrži nikakve tehničke karakteristike o veličini objekta, zatečenom tehničkom stanju postrojenja, uređaja i instalacija zbog čega i nije moguće utvrditi koje nove uređaje i instalacije je tužitelj naknadno postavio, osim u dijelu stavki 10. i 11. nalaza (radi se o video nadzoru i napajanju el.priklička u proizvodnom objektu do kotlovnice), te je vrijednost ove dvije stavke utvrđena na iznos od 1.385,00 KM (uz amortizaciju od 25%),
- na koncu, proizilazi za utvrđenim da ekonomski, a dijelom i tehnički za pojedina ulaganja, ne bi bilo moguće izvršiti uklanjanje izgrađenih, dograđenih i saniranih radova (kako građevinskih tako i mašinskih, kao i za elektroradove) na predmetnim nekretninama.

Na naprijed navedenim činjenicama tužitelj je i temeljio tužbeni zahtjev smatrajući da mu je nanesena šteta nepravilnim radom organa tuženog, za koju odgovara tuženi na osnovu odredbe čl.172.Zakona o obligacionim odnosima<sup>2</sup> (skraćeno:ZOO). Tuženi se pak branio prigovorom da ne stoji odgovornost tužene samo zbog činjenice da su rješenja o eksproprijaciji poništena, da je tužitelj, formalno pravno gledano, i dalje vlasnik i posjednik predmetnog zemljišta i da istim slobodno raspolaže, na što upućuje i zasnovano založno pravo kao teret tužitelja za plasirana kreditna sredstva od Hypo Alpe-Adria Banke, da se ne može zaključiti da je tužitelj izvršio predmetna ulaganja, da je zahtjev tužitelja neosnovan i sa aspekta primjene

<sup>2</sup> “Službeni list SFRJ“ br.29/78, 39/85, 45/89, 57/89 i „Sl.list RBiH“br.2/92, 13/93, 13/94

instituta neosnovanog bogaćenje jer tuženi ne bi bio pasivno legitimisan, te da je nastupila i zastara potraživanja.

Prvostepeni sud je, kod naprijed navedenih činjenica, zaključio da postoji odgovornost tuženog za pričinjenu štetu jer je isti protivpravno postupio, a čija se protivpravnost ogleda u donošenju nezakonitih rješenja od strane nadležnog organa tuženog, čime da je utvrđen i osnov odgovornosti tuženog prema tužitelju. Međutim, prvostepeni sud, pored nalaženja osnova odgovornosti tuženog, izvodi činjenični i pravni zaključak da tužitelj nije dokazao da se radilo o izvršenim ulaganjima u imovinu tužitelja (osnovnim sredstvima tužitelja), i da nije dokazao visinu štete, budući da su svi izrađeni nalazi u postupku, od strane prvostepenog suda, cijenjeni isključivo sa obračunskog aspekta vrijednosti izvedenih radova, jer su rađeni po kazivanju tužitelja o izvršenim ulaganjima, slijedom čega je prvostepeni sud i donio osporenu odluku.

Odredbom člana 172. ZOO propisano je da pravna osoba odgovara za štetu koju njen organ uzrokuje trećoj osobi u vezi sa obavljanjem svojih funkcija. Navedenom odredbom kao uslov odgovornosti za štetu nije propisan nezakonit ili nepravilan rad organa pravne osobe, nego da je šteta nastupila u vršenju dužnosti, ili u vezi sa vršenjem dužnosti. Međutim, kako se u konkretnom slučaju radi o radu organa uprave čija su osnovna ovlaštenja i obaveze regulisani Zakonom o upravi u Federaciji BiH<sup>3</sup>, u kojem je propisano da Federacija, kanton, grad, odnosno općina u skladu sa zakonom odgovaraju za štetu koju organ uprave nanese građaninu, pravnom licu ili drugoj osobi nezakonitim ili nepravilnim radom, zavisno od toga ko je osnovao organ uprave (čl.9.), činjenica da je šteta tužitelju uzrokovana nezakonitim ili nepravilnim radom organa tužene je od značaja za rješavanje ovog spora.

U predmetnom postupku radi naknade štete nastale radom organa uprave, potrebno je utvrditi da je došlo do kršenja pravnog pravila kojim se pojedincu dodjeljuje subjektivno pravo, da postoji uzročna veza između povrede i štete koju je pojedinac pretrpio i da je povreda dovoljno ozbiljna. Kako se u ovom slučaju radi o postupanju organa uprave koje je propisano zakonom, u cilju pravilnog razrješenja spora neophodno je izvesti pravilan zaključak o postojanju uzročne veze između postupanja organa tužene i štete koju potražuje tužitelj.

Tužitelj u ovoj parnici traži naknadu štete temeljeći zahtjev isključivo na tvrdnji da se radi o nezakonitom postupanju tuženog koje veže za odluke njegovog organa (rješenja o eksproprijaciji i dopunskog rješenja o eksproprijaciji), koje su po pravu nadzora poništene u upravnom postupku.

Prema shvatanju Ustavnog suda BiH, izraženog u presudi AP-2360/09 od 28.09.2012.godine, pa i kasnijim odlukama, član 172. stav 1.ZOO kao uslov odgovornosti pravnog lica za štetu ne propisuje utvrđenje nezakonitog ili nepravilnog rada organa, već samo da je šteta nastupila u vršenju dužnosti ili u vezi sa vršenjem dužnosti, pa nije potrebno dokazivati postojanje namjere da se uzrokuje šteta. Međutim, mora se dokazati postojanje uzročne veze između radnje organa pravnog lica i štetne posljedice, odnosno utvrditi da određeno postupanje ili propust organa predstavlja adekvatan uzrok štete.

U konkretnom slučaju, rješenja o eksproprijaciji donijela je nadležna Služba tuženog za imovinsko-pravne, geodetske i urbanističke poslove, s pozivom na odredbu čl. 88. Zakona o eksproprijaciji<sup>4</sup>. Činjenica da je ovaj organ pogrešno protumačio i primjenio

<sup>3</sup> “Službene novine Federacije BiH“ broj: 28/97

<sup>4</sup> „Sl. list SRBiH“, br.12/87-prečišćen tekst

navedenu odredbu pa su njegova rješenja o eksproprijaciji poništena u upravnom postupku po pravu nadzora, ne povlači automatski za sobom odgovornost tuženog iz čl.172. stav 1. ZOO, kako to pogrešno zaključuje tužitelj i prvostepeni sud. Nezakonitost odluka organa uprave ispituje se u redovnom postupku povodom izjavljenih redovnih i vanrednih pravnih lijekova od strane neposredno viših organa uprave, odnosno sudova ukoliko se radi o upravnom sporu, a činjenica da je povodom pravnog lijeka ukinuta, poništena ili preinačena osporena odluka, ne povlači za sobom odgovornost organa čija je odluka ukinuta, poništena ili preinačena, u smislu gore navedenog člana, već isključivo obavezu tog organa da postupi po pravnim stavovima i shvatanjima instanciono višeg organa ili suda koji je utvrdio nezakonitost odluke.

Prvostepeni sud pogrešno rezonuje, po ocjeni ovog suda, kada utvrđuje da u konkretnom slučaju postupanje tuženog predstavlja nezakonit i nepravilan rad, odnosno da postupanje organa tuženog predstavlja adekvatan uzrok štete, jer iz utvrđenog činjeničnog stanja to ne proizilazi. Sve nepravilnosti u vezi sa postupanjem u upravnom postupku, otklonjene su u postupcima ostvarivanja sudske zaštite u upravnom sporu tj. u ponovljenom upravnom postupku koji je vođen nakon donošenja presude Kantonalnog suda u Tuzli b. 03 0 U 001392 09 U od 10.11.2010.godine, nakon čega su i donesene odluke kojima su rješenja o eksproprijaciji poništena.

Osim što proizilazi da je ponovljeni upravni postupak u kojem je odlučivano o spornim rješenjima dugo trajao, niti jedna od drugih utvrđenih činjenica ne dokazuje na postojanje ozbiljnog kršenja pravila kojim je tužitelju povrijeđeno njegovo pravo. Tim prije, što sva ulaganja koja je tužitelj izvršio u predmetne nekretnine, izvršio je po podnošenju zahtjeva tuženog da se predmetna rješenja ponište te nakon donošenja odluke Kantonalnog suda u Tuzli od 10.11.2010.godine, u kojoj je obrazloženo da su navedena rješenja zapravo ništava (strana 4. obrazloženja navedene odluke).

Imajući u vidu navedeno, po ocjeni ovog suda, ne stoji osnov odgovornosti tuženog za traženu naknadu na ime pričinjene štete u iznosu od 342.858,43 KM, zbog čega se svi žalbeni razlozi koji se tiču visine naknade štete ukazuju neosnovanim, i pored toga što je prvostepeni sud iznio pogrešan pravni stav da tužitelj nije dokazao da su ulagana sredstva njegova tj. da se radi o njegovoj imovini. Ovo iz razloga što pojam "imovine" ne treba tumačiti previše restriktivno, pa se pod imovinom podrazumijeva širok spektar vlasničkih interesa koji predstavljaju ekonomsku vrijednost, što u sebi sublimira i stečena prava kao što su novčana potraživanja i druge ekonomske vrijednosti<sup>5</sup>, pa kako je u postupku koji je prethodio donošenju ožalbene odluke utvrđeno da su nekretnine na kojima se nalaze proizvodni objekti bili vlasništvo tužitelja u vrijeme poduzetih ulaganja, to se takva ulaganja i imaju smatrati da čine njegovu imovinu.

Takođe, suprotno stavu prvostepenog suda tokom postupka dokazan je obim, količina i visina tužiteljevog ulaganja, budući da je u postupcima vještačenja tačno utvrđena imovina koja je izgrađena, dograđena ili sanirana od strane tužitelja u odnosu na imovinu koja je navedena u zapisniku o primopredaji iz 1998.godine, tim prije što suprotno navedenom utvrđenju iz vještačenja tuženi nije adekvatnim dokaznim sadržajem utvrđene činjenice osporio tj. nije dokazao suprotno (čl.123. I 126. ZPP).

Međutim, i pored gore navedenog, kod ocjene da ne postoji odgovornost tuženog za rad njegovog organa, nije se ni moglo udovoljiti tužbenom zahtjevu sa aspekta primjene čl.9.Zakona o upravi u FBiH i čl.172. stav 1. ZOO.

---

<sup>5</sup> Vidi: odluku Ustavnog suda BiH br U-19/03 od 17.03.2004.godine, objavljena u „Službenom glasniku BiH, br.15/04

Kada je u pitanju navod da se tuženi neosnovano obogatio usljed činjenice da izvršena ulaganja od strane tužitelja ne bi bilo ekonomski isplativo odvajati od imovine u čiji posjed je ušao 1998.godine, čime će ista ostati u njegovoj imovini, valja reći da se ni sa aspekta primjene odredbe čl.210. tužitelju ne bi mogao dosuditi potraživani iznos, budući da je eksproprijacija izvršena na nekretninama koje su izuzete od RMU Đurđevik-Rudnici uglja Tuzla, i koji su imali pravo korištenja na ovoj imovini koja je bila društvena tj. državna imovina, zbog čega je pravosnažnim rješenjem tuženog od 06.04.2021.godine, kojim su poništena rješenja o eksproprijaciji, istovremeno naloženo da vrati upis kakav je postojao prije donošenja osporenih rješenja.

Naime, rješenjem tuženog br.06/2-31-376/04 od 06.04.2021.godine oglašeni su ništavim sporna rješenja o eksproprijaciji, pa je naloženo Službi katastra i Zemljišnoknjižnom uredu Općinskog suda u Živinicama da za parcele koje su ekspropisane otpišu tužitelja sa njegovim upisanim pravima, a zatim da se upišu prava koja su postojala prije izvršene eksproprijacije tj. u momentu izuzimanja nekretnina, zbog čega je u ponovnom postupku zahtjev tuženog da se nekretnine upišu na njegovo ime, odbijen kao neosnovan (strana 5. obrazloženja rješenja). Iz toga bi slijedilo, da je osnovan prigovor nedostatka pasivne legitimacije tuženog za primjenu instituta neosnovanog bogaćenja tim prije što se ukazuju kao paušalni žalbeni navodi tužitelja da se radi o gradskom građevinskom zemljištu, a kojim prema zakonom upravlja i raspolaže tuženi. Tužitelj za ovu tvrdnju nije izveo niti jedan dokaz, a što je bio dužan u smislu čl.7. stav 1. i 123. ZPP, posebno kod činjenice da je rudnik bi upisan sa pravom korištenja te da je u rješenju o eksproprijaciji naveden kao posjednik i stvarni korisnik, i od kojeg su, na koncu, izuzete nekretnine radi potpune eksproprijacije.

Ostale žalbene navode tužitelja sud nije posebno cijenio jer isti nisu od značaja za odlučivanje u predmetnoj stvari, u smislu odredbe člana 231.ZPP.

Imajući u vidu sve navedeno, ovaj sud nalazi da ne stoje razlozi zbog kojih je izjavljena žalba, niti razlozi na koje pazi po službenoj dužnosti, zbog čega je žalbu valjalo odbiti i prvostepenu presudu potvrditi primjenom čl.226. i 235. stav 1. tačka 2. ZPP.

Budući da tužitelj nije uspio sa podnesenom žalbom to je primjenom člana 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP valjalo odbiti kao neosnovan njegov zahtjev za naknadu troškova na ime sastava žalbe u potraživanom iznosu od 1.384,00 KM, zbog čega je odlučeno kao u stavu drugom izreke ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Ajsa Razić,s.r.